

ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ ЯК СУТНІСНА РИСА ОСОБИСТОСТІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ШАНДРУК С.К. (м. Тернопіль)

Copyright © 2014

УДК 159.923.2

*“...Я так люблю
Мою Україну убогу...”
(Тарас Шевченко)*

Україна... Для нього це слово було священним. Він хотів би бачити Україну вільною, щасливою. Але великий Кобзар не чекав, поки народ сам звільниться від панського гніту, він боровся. Воїн б'ється в бою мечем, а поет – своїм словом. І кожен вірш Шевченка – це біль серця за рідний розтерзаний край. Скільки любові у його словах:

*“Я так її, я так люблю
Мою Україну убогу,
Що проклену святого Бога,
За неї душу погублю!”*

Ці рядки поет написав на засланні. Він майже все своє свідоме життя провів за межами України, але не зрікся, не забув її та своїх поневолених братів і сестер, присвятивши все своє життя боротьбі за їхню волю.

*“...Вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте” (“Заповіт”).*

“...Треба миром, Громадою обух сталить...” (Я не нездужаю...)”

Поет не дбав про своє особисте щастя. Він думав більше про народ і творив для нього. Ось чому найщиріші, найтепліші почуття присвячує народіві, а злими, іронічними словами картає панів-космополітів, яких не цікавила доля народу, його історія і культура. Тарас Шевченко з гнівом засуджує панів-безбатченків:

*“Нема на світі України,
Немає другого Дніпра,
А ви претесь на чужину
Шукати доброго добра...”*

А які чудові картини рідної природи змальовує Кобзар у своїх віршах! Вершиною пейзажної лірики Шевченка є його вірш “Садок вишневий коло хати”, де він простими словами описує вечірній пейзаж і на його тлі селян-трудівників:

*“Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата...”*

Прекрасна картина української природи подана і у вступі до поеми “Княжна”:

*Зоре моя вечірняя,
Зійди над горою,
Поговорим тихесенько
В неволі з тобою...”*

Цю поему Тарас Шевченко писав на засланні, далеко від України. Але яка любов, яка ніжність у кожному його слові! Мабуть, ніхто так не любив України, її квітучої природи, її мужніх і працьовитих людей, як Тарас Григорович. Правильно сказав Церетелі: “Признаюсь, я вперше зрозумів із його слів, як треба любити свою батьківщину і свій народ”.

Спасибі тобі, великий Тарасе, за все, що Ти зробив для нас. Тебе люблять і шанують всі народи світу, і тому ми з гордістю можемо сказати:

*“Шевченко – це народ,
І, як народ, він буде вічно жити!” (Є. Долман).*